

ὡς ὡς καθιερώσῃ τὴν μεγάλην ταύτην μεταβολήν, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον, ἀφήσας τὸ μέλλον νὰ ὠριμάσῃ ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ.

Καὶ ἀνηγόρευσεν Αὐτοκράτορα ἑαυτὸν ὁ Ναπολέων, διότι ἦτο ἰσόβιος ὑπατος, διότι ἐβασίλευσεν ἤδη εἰς τὴν Αἴγυπτον, διότι, μετὰ τὴν κατακτήσιν τῆς Λομβαρδίας, ἦτο βασιλεὺς εἰς τὰ Μεσσηνία, διότι ὡς κυριάρχης διευθέτησε τὴν τύχην τῆς Γαλλίας, κατακτησάμενος τὴν εἰρήνην εἰς τὸ Campo-Formio, καταβάλων μᾶλλον τοὺς ἀποποιουμένους αὐτὴν Δικτάτορας, ἢ τὴν αἰτοῦσαν αὐτὴν Αὐστρίαν. Ναι, ὁ Ναπολέων ἀνηγόρευσεν ἑαυτὸν αὐτοκράτορα, διότι οἱ συνταγματικοὶ τοῦ 1789 οἱ τὴν ἐπανάστασιν ἀντιπροσωπεύοντες καὶ ὁ Χουσχέ ὁ ἀντιπροσωπεύων τὴν Συμβατικὴν συνέλευσιν (convention) καὶ οἱ κεφαλαιοῦχοι οἱ ποθεύοντες νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν νέαν περιουσίαν των, ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ δράξῃ τὸ διάδημα.

Ἀπώλετο δὲ ὁ Ναπολέων, διότι αἱ γεραιαὶ μοναρχίαι, αἱ ἀείποτε φθονοῦσαι τὴν Γαλλίαν, αἱ συναρπάζουσαι ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀνεμοζάλῃ τὰς νέας μοναρχίας, καταλύουσαι αἴφνης τὰς σπονδὰς καὶ τὰς συμμαχίας, εὗρον τὸν καιρὸν ἀρμόδιον ἵνα καταστρέψωσι καὶ τὸν Ναπολέοντα, καὶ τὴν πλάσσαν αὐτὸν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, καὶ τὴν οὕτως ἐπανάστασαν Γαλλίαν αὐτὴν, τούτεστι τὴν πρώτην ἐπικράτειαν τοῦ κόσμου, ὀνομαστήν διὰ τοὺς πολιτικούς αὐτῆς νόμους, καὶ τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν διοικήσιν καὶ τὴν βιομηχανικὴν εὐδαιμονίαν, ἐπίσης δὲ καὶ διὰ τὴν γῆν αὐτῆς, καὶ τὸν ἄκρον ἐξευγενισμόν καὶ τὴν στρατιωτικὴν δόξαν.

Τὰ δύο δὲ ταῦτα διεστῶτα ἄκρα, τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ πτώσις τοῦ Ναπολέοντος, εὐκόλως ἐξηγοῦνται ὅταν λογισθῶμεν, ὅτι αἱ μετὰ τοῦ Ναπολέοντος σπονδαὶ τῆς Εὐρώπης δὲν ἦσαν ἢ μόνον ἀνακωχαί, διότι ἡ Ἀγγλία ὠπλίζεν ἀδιακόπως αὐτὴν κατὰ τοῦ Ναπολέοντος, φοβούμενη μὴ ἡ Γαλλία, ἐν εἰρήνῃ ὑπὸ τοῦ μεγάλου αὐτῆς ἡγεμόνος κυβερνωμένη, κατασταθῇ ἡ Μητρόπολις τοῦ κόσμου. Καὶ τότε ὁ Ναπολέων ἠέλησε κατ' ἀνάγκην ἢ νὰ δυναστεύῃ τῶν βασιλείων, τῶν ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας κατ' αὐτοῦ ὀπλιζομένων, ἢ νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τῆς οἰκουμένης.

Πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ, εἴτε πρὸς τὸ μεγαλεῖον, εἴτε πρὸς τὴν ἀπώλειαν τείνοντα, ἐφαίνοντο ὡς ἂν ἦσαν εἰμαρμένα. Καὶ κατὰ τὸ Λάουδον καὶ τὴν Ἀρκόλην ἐδόξασεν αὐτὸν ἡ κραυγὴ, Ζήτω ἡ δημοκρατία! ὡς τὸν ἐδόξασε μετὰ ταῦτα ἡ ἑτέρα κραυγὴ, Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! Δὲν ἠδύνατο δὲ οὔτε νὰ ἀλλοιώσῃ ἑαυτὸν, οὔτε νὰ πράττῃ ἔργα τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ ἄλλοτρια, διότι ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας, ἦτον ὁ αὐτὸς ὡς ὅτε ἀνεχώρησεν ἐκ Φοντανεβλώ. Διὸ γενναίως ὑπέστη τὰς συμφορὰς τοῦ 1814 καὶ τοῦ 1815 ὡς συνεπειὰς τῆς μεγάλης αὐτοῦ μοίρας, ἀποδίδων τὰς προδοσίας εἰς μὴν τὴν ἀγνωμοσύνην. »

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΙΝΙΑΝ

[Συνέχεια ὅρα φυλ. 24.]

Ὁ κύριος Ἀρώνης τότε ἔτρεμεν ὅλος, καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἀγανακτήσεώς του, ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ εἰς τὸν τόπον, ὅν τινα ἐτόλμα νὰ διαλύσῃ τὴν σχηματισθεῖσαν ὑπόνοιάν του. Ναι, σκέψις μυστηριώδης, σκέψις ταχύτερα ἀστραπῇ, εἶχε διαβῇ εἰς τὸν νοῦν του καὶ ὁ Ἀνδρέας, γνωρίζων καλῶς τὸν κύριόν του, δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ τι, ἀλλ' ἐξῆλθεν ἀκρωνυχί καὶ ἐπεφάνη πάλιν ἀκούσας τὸν κτύπον τοῦ κώδωνος. Ἦτον ἤδη νῦξ πληρεστάτη, ὁ Φερδινάνδος ἐξήτησε τὰ πιστόλιά του, τὰ ἐξέτασε μετὰ προσοχῆς, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, καὶ τὰ ἐγέμισεν ἡσύχως, ἐνώπιον τοῦ Ἀνδρέου, ὅστις ἴστατο ἀκίνητος καὶ ὠχρὸς ὡς μάρμαρον. Ἐννευσε μετὰ ταῦτα νὰ τῷ φέρῃ μίαν μεγάλην σπάθην ἡρτημένην πάντοτε ὑπὲρ τὴν κλίνην του ἢ σπάθην αὐτὴ ἀνῆκεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ἀρώνου, ἀξιώματικὸν τοῦ Ναυτικοῦ θανόντα ἐπὶ τῆς Φρεγάτας ἧς ἦτο διευθυντής. Ὁ δὲ Ἀνδρέας, καθαιρέσας αὐτὴν τὴν ἔφερεν εἰς τὸν Κύριόν του, ὅστις τὴν ἐγύμνωσε, θεωρήσας τὴν καλλίστην λεπίδα, διαποικιλλομένην μετὰ χρυσοῦ πρὸς τὴν λαβὴν καὶ ἀπέθηκεν ἐπὶ τραπέζης πλησίον τῶν πιστολίων του.

— Ὁ ἵππος μου νὰ ἦναι ἔτοιμος εἰς τὰ χαράγματα, εἶπε διὰ φωνῆς ὡσεὶ πυρεσσούσης καὶ πινιγρᾶς . . εἶπε ὅτι θὰ λείψω δύο ἡμέρας εἰς τὸ κυνήγιον . . . μὴ μὲ ἀκολουθήσῃ κἀνείς, κἀνείς μὴ ἀνησυχῇσῃ περὶ ἐμοῦ.

Καὶ διεκόπτετο μετὰ πᾶσαν φράσιν, ἐνῷ ὁ Ἀνδρέας προσεκύνει καθεκίστην εἰς δεῖγμα τῆς ἀληθῶς ἀφωσιωμένης καὶ τυρλῆς πρὸς τὸν κύριόν του, ὑποταγῆς, διότι ἀφοῦ ὁ νέος Ἰσπανὸς ἀφιερῶθη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Φερδινάνδου, δὲν ἐσκέπτετο πλέον ἐὰν ἔξῃ ὁ βασιλεὺς ἢ ἡ βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν.

Μόλις τοῦ κορυδαλοῦ ἡ χαρμίνος φωνὴ ἐχαιρέτα τὰ πρῶτα τῆς Αὐγῆς μειδιάματα, ἐπιπνος ἦδη ὁ Ἀρώνης ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ ταπεινὸν οἶκμά του ἔχων ἐπὶ μὲν τὸ σάγμα τὰ μακρὰ του πιστόλια, ὑπὸ δὲ τὰς πτυχὰς τοῦ μανδύου κεκρυμμένην τὴν σπάθην του. Καὶ διαβάς τοὺς πρὸς μεσημβρίαν γαιολόφους, ὠδοιπόρει μετὰ τῶν ἡνθισμένων σπάρτων καὶ ἐφέρετο ἤδη πρὸς μονοπάτια διὰ μέσου νέων πευκῶν ἡνεωγμένα. Ὁ δὲ Ἀνδρέας δὲν ἐπαυσεν ἀκολουθῶν τὸν κύριόν του διὰ τοῦ βλέμματος, ἢ ὅτε δὲν ἐφαίνετο πλέον εἰς τὸν ὀρίζοντα ἡ κορυφὴ τοῦ πύλου του καὶ τότε, ποιήσας δις τὸν σταυρόν του, παρεκάλει πάντας τῆς Γαλλίας τοὺς ἀγίους καὶ τῆς Καστίλιας, ἵνα φυλάττωσι τὸν καλὸν κύριόν του.

Ὁ Ἀρώνης ἐν τούτῳ ἐτράπη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ δάσου ποθὼν νὰ μὴ τὸν ἴδῃ τις καὶ οὐδεὶς

ἐγνώριζε μέχρι τῆς λήξεως τῆς ἡμέρας διὰ τι καὶ πρὸς ποῖον μέρος ἐστρέφετο.

Τέλος ἡ δρόσερά αὖρα τῆς ἐσπέρας κατεκάλυπτε δι' ἀργυρᾶς δμίχλης τὰς χλοερὰς κοιλάδας, καὶ ἀπὸ τὰ κωδωνοστάσια τῶν χωρίων, τὰ ἔνθα καὶ ἔνθα ἐπιφαινόμενα, μελαγχολικὸν ἔσημαίνετο ὁ ἐσπερινὸς ὕμνος. Τότε δὲ μία ἄμαξά ἤρχετο ἀπὸ τῆς πόλεως πέραν ῥυακὸς τινος κειμένης, ἀνεφέρετο ἤδη πρὸς ἓνα λόφον καὶ διαβάσσα ἱκανῶν λευγῶν ἀπόστασιν εἰσῆρχετο εἰς στενωπὸν σχηματιζομένην ὑπὸ βράχων λίαν ἀποτόμων καὶ ἐπιστερομένων ὑπὸ ὑψηλοτάτου καστανεῶνος· καθαρὰ δὲ ἦτο τῆς κλεισθερείας ταύτης ἡ ἰχώ εἰς παντελὴ σκοτίαν βεβυθισμένης, ἐνῷ οἱ ἑράχοι παραβόλως καὶ ἀνερμηνεύτως ἐσκιαγραφοῦντο εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὥστε ἡ φαντασία ἐπλαττε παντὸς εἶδους ὀράματα, παντὸς εἶδους φαντάσματα καὶ εἰκόνας μαγείας. Ἐν τούτοις λευκὴ τις μορφή ἐφαίνετο εἰς μίαν τῶν θυρίδων τῆς ἀμάξης, θεωμένη τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο πανόραμα διαβαῖνον μετὰ ταχύτητος ἢ ἐκλείπον, ἄλλη δὲ μορφή γυναικεία ἔκειτο εἰς τὸ βάθος τοῦ ὄχληματος προσεσυχομένη ἦτο ἡ τροφὸς τῆς κυρίας Μαρινιαν, χωρικὴ ἀγαθοτάτη, ἣν πάντοτε εἶχεν ἡ Μαλβίνη μεθ' ἑαυτῆς, ὅτε, ἐξ λεύγας μακρὰν τοῦ χωρίου ἀπῆρχετο ἵνα λειτουργηθῇ καὶ ἀκούσῃ τὴν διδασχὴν τοῦ ἱεροκήρυκος. Εἰς δούλος δὲ καὶ ὁ ἀμαξηλάτης συνεπλήρου τὴν ἐπικουρίαν τῆς δεσποίνης. Οἱ ὀρεινοὶ ἄνθρωποι εἶναι τοσοῦτον τίμιοι! ἄλλως τε ἡ ἄμαξα τῆς κυρίας Μαρινιαν ἦτο ἀντικείμενον σεβασμοῦ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν ὀρέων ἐκεῖνων.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἵππεὺς τις ῥῥάττων αἰφνιδίως τὸν δρόμον ἀρπάζει τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων καὶ ἡ ἄμαξα ἐστάθη.

— Τί θέλεις σύ; ἠρώτησεν ἀταράχως ὁ ἀμαξηλάτης.

— Νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν κυρίαν σου, ἀπεκρίθη ὁ ἵππεύς.

— Εἰσθε σεῖς, κύριε Μομβάλ; ὑπέλαθεν ὁ ἀμαξηλάτης.

Καὶ ἡ μὲν κυρία Μαρινιαν προέκυπτε τῆς θυρίδος, ὁ δὲ Ρινάλδος Μομβάλ χωρὶς νὰ πρὸς τὴν ἐξήγησεν τὴν ἄδειαν νὰ τῇ εἴπῃ ὀλίγας λέξεις.

— Καὶ τί ἔχετε νὰ μὲ εἰπῆτε, κύριε; εἶπεν ἡ κυρία Μαρινιαν συγκινηθεῖσα, ἀρμόζει, κύριε, εἰς τὸν δρόμον;

— Ὑμεῖς, κυρία, μοὶ ὁμιλεῖτε περὶ εὐπρεπείας, ἀλλ' εἶναι περιστάσεις τινὲς, καθ' ἃς οἱ καλλίτεροι λόγοι δὲν ἔχουσιν ἰσχύν· ὅτι ἐγὼ πράττω ἤδη εἶναι καλὸν ἢ κακὸν κατὰ τὰς διαφόρους γνώμας τῶν ἀνθρώπων, δὲν μοὶ μέλει! μόνον ἀκούω τὴν παραφορὰν τοῦ πάθους μου, ὅπερ ὁ μὲς ἀνηλεῶς ἐμπαίζειτε. Καὶ ἡδυνάμην μὲν νὰ ἐδικηθῶ φονεύων τοὺς ἀνθρώπους σας καὶ παραδίδων τὸ ὄχημα εἰς τοὺς δύο συνοδευόντάς με ὑπηρέτας, ἡδυνάμην νὰ σᾶς ἀρπάσω — τοῦτο ἦτο

παράδοξον, ἀπάνθρωπον, ἀνήκουστον, θηριώδες, ἀλλ' ἐγίνετο — σᾶς ὅμως ἀγαπῶ καὶ δὲν φθάνω; ἐκεῖ... δὲν ζητῶ ἡ μίαν ἐξήγησιν καὶ ὁ λόγος σας μοὶ ἀρκεῖ. Πιστεύω ὅτι γίνεταί λόγος περὶ ὑπανδρείας ὑμῶν, μοὶ τὸ κρύπτουσι θέλοντες νὰ μὲ καταπραΰνωσι δι' ἀπάτης...

— Κύριε! ἐφώνησεν ἡ Μαλβίνη. Σᾶς παρακαλῶ νὰ φύγετε καὶ νὰ ἀφήτητε ἐλευθέραν τὴν ἄμαξάν μου.

— Τοῦτο εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ρινάλδος Μομβάλ τείνων τὸ στόμα δύο πιστολίων τοῦ ἐπὶ τὸν ἀμαξηλάτην καὶ ἐπὶ τὸν ὑπηρέτην τῆς Μαλβίνης. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλετε νὰ ἰδῆτε φονευμένους τοὺς ὑπηρέτας σας.

— Ἄθλιε! ἠκούσθη κεραυνοβόλος φωνή.

Καὶ ἐνταυτῷ ἵππεὺς τις ἐπιφανεῖς ὤρμησε κατὰ τοῦ Ρινάλδου, οὗτος πιστολίς τις ἀπέτυχεν, ὁ ἵππεὺς δις ἀντεπιστόλισεν, ὁ ἵππος τοῦ Ρινάλδου ἐσκειρώθη (1), ἔπεσεν, ἔδραμον οἱ ἄνθρωποι τοῦ, ὁ ἵππεὺς ἀβλαβὴς ἀπὸ πολλοὺς πυροβολισμοὺς τῶν τοῦς ἐνίκησε, τοὺς ἐσκόρπισε καὶ ἡ ἄμαξά ὥδοι· πόρει ἤδη καλπάζουσα. Καὶ ὁ ἵππεὺς ὁ ἄγνωστος ἔσπευσε κατόπιν, ἡνίαις λυταῖς, θέλων νὰ τὴν συνοδεύσῃ, τὴν ἐπλησίασε μετ' ὀλίγον καὶ δύο βήματα ἀπέχων τῆς θυρίδος τῆς, ἐνεψύχονε καὶ τοὺς ἵππους αὐτῆς καὶ τὸν ἴδιον ἵππον ὠργισμένον καὶ φρυάσσοντα.

— Ποῖος εἰσθε, κύριε; ἐπεφώνησεν ἡ Μαλβίνη, ὡχρὰ ὡς ὁ θάνατος.

Ὁ Φερδινάνδος τὴν ἐχαιρέτησε, τὸν ἀνεγνώρισεν ἐκεῖνη, αὐτὸς δὲ ἐξηκολούθει νὰ τὴν συνοδεύῃ χωρὶς νὰ ὁμιλῇ. Ἐπέτα ἤδη τὸ ὄχημα καὶ βραχύτερον μίᾳς ὥρας ἐφθανεν εἰς τὸν πλατανῶνα, ἅμα δὲ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν αὐλὴν, ὁ Ἀρώνης ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν ἐχαρέτησεν ἐκ νέου τὴν κυρίαν Μαρινιαν καὶ ὁ ἵππος τοῦ καλπάζων ἐφερεν αὐτὸν πρὸς τὸ οἶκμά του, ἐφθασε δὲ τὴν πρώτην τοῦ μεσονυκτίου, καὶ ὁ μὲν Σεληνίτης ἦτο ἤδη καταβεβλημένος ἀπὸ τὸν κάματον, αὐτὸς δὲ πλαγιάσας ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκοιμήθη βαθύτατον ὕπνον. Ὁ Ἀνδρέας ἐν τούτῳ ἤρχετο ἀθρόύως ἵνα ἰδῇ μήπως ἐπληγῶθη, ἀλλ' ἡσυχάσας περὶ τούτου ἐθεάθη τὰ ὅπλα καὶ εἶδεν ὅτι τὰ μὲν πιστόλια ἐξεκένωθησαν, ἡ δὲ ἀκωκὴ τοῦ ξίφους ἦτο ἡματωμένη. Καὶ φρίττων τὰ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ ἥλιος ἐφώτιζεν ἤδη πρὸ δύο ὥρων τὰς ἐρημίας ὅτε ὁ Φερδινάνδος ἐξύπνησε καὶ ἐγερθεὶς ἐνεδύθη, ἐκάθησε παρὰ τὴν θυρίδα ὡς συνήθως καὶ ἐθαύμαζε τὴν ὠραιότητα τοῦ προσφιλοῦς αἰγολήματος καὶ ἐθεράπευε τοὺς περικαλλεῖς στεφάνους τῆς.

Περιμένων δὲ, ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἡμέρας, μίαν ἐπίσκεψιν προητοίμασε πρὸς ὑποδοχὴν τὰ πιστόλια του. Καὶ ἦλθε μὲν ἄνθρωπός τις, διότι

(1) Ὡραία τοῦ λαοῦ λέξις ἰσοδύναμος τῆς *se cabrer* τῶν Γάλλων.

δ' ὑπηρετῆς τρίτην ὥραν τῆς μεσημβρίας εἰσῆγγει-
λεν αὐτῷ τὸν κόμητα Μαρινιάν, ἀλλ' ὁ Φερδινάνδος
ἐπεφώνησεν.

— Ἄλλον ὅμως περιέμενον ἐγώ!

Ὁ γέρων κόμης κατέβη ἀπὸ τὴν ἄμαξαν βοη-
θούμενος ἀπὸ τὸν Φερδινάνδον καὶ τὸν ἐνηγκαλί-
σθη μετὰ περιπαθείας χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ εἴπῃ λέ-
ξιν. Οὕτως εἰσῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὴν οἰκίαν ἧς
τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτὸν καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέ-
ρας εἰσῆρχετο εἰς τὴν ταπεινὴν ταύτην κατοικίαν
καθαρῶτατον, διὰ μέσου τῶν θελκτικῶν κλάδων,
οἵτινες τὴν περιεκάλυπτον.

Ὁ κόμης ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ μόνου τῆς οἰκίας
θρανίου, ὁ δὲ Φερδινάνδος ἔχων τὰ νῶτα πρὸς τὸ
παράθυρον, ὠμίλησε πρῶτος.

— Εὐάρεστος καὶ γλυκεῖα ἡ ἐπίσκεψις, κύριε
κόμη, καὶ ἐγὼ εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ γέρων, ναί, ποθητὲ φίλε
μου, εἶναι ἀληθῶς γλυκεῖα ἡ ἐπίσκεψις, ἰδέτε τὴν
συγκίνησιν τῆς ψυχῆς μου! Οἱ λόγοι εἰς περιστά-
σεις τοιαύτας, ἀδυνατοῦν νὰ ἐκφράσωσι τὰ αἰσθή-
ματα τῆς καρδίας, διὰ τοῦτο δὲν λέγω τίποτε περὶ
τῆς εὐγνωμοσύνης μου, διότι εἶναι ἄπειρος, περι-
πόθητε κύριε Ἀρώνη!...

— Καλὰ λέγετε, κύριε κόμη, μὴ εἴπωμεν λέ-
ξιν δι' ὅ,τι ἐπραξα πῶς ἄλλως ἤθελετε πράττει
ὑμεῖς ἐὰν ἦσθε εἰς τὴν ἡλικίαν μου καὶ εἰς τὴν θέ-
σιν μου; εἰπέτε μοι, σὰς παρακαλῶ, πῶς ἔχει ἡ κυ-
ρία Μαρινιάν, διότι μοι ἐφάνη πολὺ ὠχρὰ ὅτε τὴν
ᾤψα.

— Εἶναι ἤδη ἐντελῶς ἡσυχος, ὑπέλαβεν ὁ γέ-
ρων. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἔμεινε πολλὴν ὥραν μόνῃ
εἰς τὸ παρεκκλήσιον καὶ ἰδοὺ τί μοι παρήγγειλε
νὰ σὰς φέρω, παρακαλοῦσα νὰ διατηρήσητε αὐτὸ
ὡς ἐνθύμημα νυκτὸς τριχυμιώδους. Εἶναι τὸ κομ-
βολόγιον, ὅπερ ἡ ἀνεψιά μου ἐκράτει εἰς τὴν ἄ-
μαξαν ἐν ὥρᾳ τοῦ κινδύνου καὶ σήμερον τὸ ἀπέ-
θηκεν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου προσευχομένη.

Καὶ ὁ γέρων, σύρων ἀπὸ τὸν πλατὺν κόλπον
μῖαν θήκην μικρὰν ἐξ ἐβένου, ὑπὸ ζωγραφιῶν πε-
ποικιλμένην, τὴν προσέφερεν εἰς τὸν Φερδινάνδον,
ὅστις ἐδέχθη τὸ δῶρον καὶ ἔλαμψαν διὰ χαρὰν
οἱ ὀφθαλμοὶ του.

— Ἀπὸ τοῦτο τὸ κειμήλιον, κύριε κόμη, δὲν θέλω
ποτὲ ἀποχωρισθῇ· εἰπέτε το, σὰς παρακαλῶ, εἰς
τὴν κυρίαν Μαρινιάν, εἰπέτε δὲ ὅτι εἶμαι εὐγνώμων.

Ὁ δὲ γέρων, ὅστις ἀνέφερεν ἤδη ἑαυτὸν, πα-
ρετῆρει τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου ὅπερ ὁ Φερδινάν-
δος ἀνῴμαζε τὸ ἀστεροσκοπεῖόν του.

— Ἐδῶ λοιπὸν εἶναι τοῦ ποιητοῦ ὁ Ὀλυμπος;

— Εἰπέτε, κάλλιον, τὸ καταφύγιόν του, κύριε κό-
μη, ἀπεκρίθη ὁ Φερδινάνδος· τὸ πτωχὸν στρουθίον
ἐδῶ προσφεύγει ὅταν ἡ ἀεμοζάλη ἦναι κραταιά.

Ὁ δὲ κόμης ἰδὼν ἐν τινὶ γωνίᾳ ἀποτεθειμένα ἐπὶ
τραπέζης ὅπλα, ὑπέλαβε μετὰ τινος φρίκης.

— Ἰδοὺ οἱ μάρτυρες μεγάλης ἀτιμίας, τιμω-
ρηθείσης ἀπὸ σπᾶνιον ἡρωϊκόν. Τὰ ὅπλα ταῦτα
πολὺ σὰς τιμῶσι.

— Θέλουν μοι εἶναι προσφιλεῖς μέχρι θανάτου,
εἶπεν ὁ Φερδινάνδος.

— Εἰξεύρετε, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, κυριεύμενος
ἤδη ὑπὸ ἀγανακτήσεως, εἰξεύρετε ὅτι ὁ λεγόμενος
αὐτὸς εὐγενὴς ἔχει καρδίαν ἄπιστον;...

— Ἀλλὰ τοῦτο, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Φερδινάνδος
δὲν ἦτο ἡ κίνημα παραφροσύνης, λέγουσιν ὅτι πα-
θαίνεται...

— Παθαίνεται ἀπὸ κενοδοξίαν, εἶπεν ὁ γέρων,
ἀπὸ κενοδοξίαν ταπεινὴν καὶ κτηνώδη· ἀλλὰ δὲν
τὸν ἀφίνω ἀτιμώρητον... θέλω τὸν καταγγεῖλει
εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ εἰς τὴν περιφρόνησιν
τῶν τιμίων ἀνθρώπων, θέλω τὸν φονεύσει...

— Κύριε κόμη, ὑπέλαβεν ὁ Ἀρώνης, γνωρίζω
τὰ καλὰ αἰσθήματά σας καὶ οὐδὲν τούτων θέλετε
πράξει· ἡ συγγνώμη εἶναι ἡ ἐκδίκησις τῆς εὐγενοῦς
ψυχῆς.

— Αὐτὸ τοῦτο μοι λέγει καὶ ἡ κυρία Μαρινιάν,
αἱ καρδίαι σας ὁμοιάζουσι...

— Εἴθε νὰ ἦτο ἀληθές, κύριε! εἶπεν ὁ Φερ-
δινάνδος, τὸ κατ' ἐμὲ ἐνόησα τί ἐστὶν ἀρετὴ ἅμα
ἐπάτησα τὸν οὐδὸν τοῦ πύργου, ὅπου κατοικεῖτε
μετ' αὐτῆς.

— Αἶ, κύριε Ἀρώνη, ὁ γέρων ἐπεφώνησεν, ἀργὰ
δυστυχῶς σὰς ἐγνώρισα...

Καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν, δὲν ἐπέρανε τὸν λό-
γον, ὁ δὲ Φερδινάνδος ματαίως ἠγωνίσθη νὰ μαν-
τεύσῃ τὴν μυστηριώδη ἐννοίαν.

— Ναί, ὑπέλαβε μετ' ὀλίγον, θέλει εἶναι με-
γάλη ἡ λύπη μου διὰ παντός ὅτι βραδέως ἐγνώρισα
τοιαύτας εὐγενεῖς ψυχάς! Ἀλλὰ τὸ ὑπόλοιπον τῶν
ἡμερῶν μου καὶ ἡ ἀγάπη μου ἀφιεροῦνται εἰς αὐ-
τοὺς, ἐὰν δέχωνται τὴν φιλίαν ἐνὸς μισανθρώπου,
ὡς ἐμοῦ!

— Ἐκτιμῶμεν τὴν φιλίαν σας, κύριε Ἀρώνη,
ὡς τὸ πολυτιμότερον κτῆμα τοῦ κόσμου τούτου.

— Τὴν φιλίαν σας, προσέθηκεν εἶτα ὁ γέρων,
ἀλλ' εἴσθε φίλος μας μόνον... φίλος.

Ὡς ἂν ἀστραπὴ τις ἐφώτισε τὸν νοῦν του, ὁ
Φερδινάνδος ἐθάρρηνεν ὅτι οἱ μυστηριώδεις λόγοι
περιέκλειον συμβουλὴν καὶ ἀνοίγων τὴν ἐβε-
νώδη θήκην παρετῆρει τὸ κομβολόγιον καὶ
ἔμενεν ἐκστατικῶς σιωπῶν. Ὁ γέρων ἀπ' ἐναν-
τίας ἐφαίνετο ὑπὸ βιαίας τινὸς σκέψεως διατα-
ρασσόμενος, ἐπλανῶντο δὲ τὰ βλέμματά του ὅτε
εἰς τὸ ἔδαφος ὅτε εἰς τὸν οὐρανόν, ἐνίοτε δὲ ἀνε-
στένανzen ἐκ βάθους καρδίας. Ὁ Φερδινάνδος ἐπὶ
τέλους ἐνόησας τὴν ἀσυνήθη ταύτην συγκίνησιν,
τὸν ἠρώτησεν ἐὰν πάσχη.

— Αἶ φίλε, ἀπεκρίθη ὁ γέρων, δὲν πάσχω ἐγώ
ἀλλ' ἡ καρδιά μου.

— Φαίνεται ὅτι κυριεύεσθε ἀπὸ μεγάλην ἀνησυ-
χίαν· δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω;...

— Καὶ πῶς; εἶπεν ὁ κόμης· τί θέλετε νὰ μά-
θετε;

— Ἐλπίζω, κύριε κόμη, ὅτι δὲν θέλετε μὲ ἐλέγ-
ξει ὡς περίεργον, ἀλλὰ σὰς βλέπω πάσχοντα καὶ

ἐξ ἀνάγκης προσπαθῶ νὰ μαντεύσω, ἀφοῦ σιω-
πάτε...

— Ἐμπρός, εἶπεν εἰς ἑαυτὸν ὁ γέρον, ἐκεῖ πρέπει
νὰ φθάσωμεν. Ὁ Ἰψιστος, ὃς κραταιώσῃ τὴν εὐ-
γενῆ καρδίαν του! Κύριε, ὑπέλαβεν εἶτα, ἐπιτρέ-
ψατέ μοι ἓ μίαν παραδόξον ἐρώτησιν, πιστεύετε ὅτι
ὑπάρχει εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ;...

— Περὶ πολλῶν ἀμφιβάλλω καὶ μάλιστα περὶ
ταύτης, ἀπεκρίθη ὁ Φερδινάνδος.

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ γέρον, ἀλλ' ἐὰν ἡ
ζωὴ αὕτη δὲν εἴναι, τῇ μυστηριώδει βουλῇ τοῦ
ὑψίστου, ἡ μακρὰ τις δοκιμασία, διατὶ νὰ ἀπο-
ρῶμεν καὶ νὰ μεμψιμοιρῶμεν διὰ τὰς κακὰς ἡμέ-
ρας αἵτινες μᾶς εὐρίσκουσιν, διὰ τὰ ἄλγη τὰ κύ-
κλω ἡμῶν περιπετόμενα, διὰ τὰς ἐλπίδας τὰς δια-
ψευδομένας, διὰ τὸ κλείσιμον τοῦ μόλις ποτὲ ἀ-
νοιγομένου οὐρανοῦ;... καὶ τέλος διὰ πᾶσαν τὴν
ζωὴν ἥτις εἶναι εἰμαρμένη νὰ καθάρσῃ τὴν ψυ-
χὴν, προπαρσκευάζουσα αὐτὴν, ἵνα, ἀγνὴ καὶ
περικλητὴς, μετοικήσῃ εἰς τὰς σφαίρας τῶν ἀ-
δελφῶν τῆς ἀγγέλων,... διατὶ νὰ ἐλπεινολογῶμεν
ἐκυτοῦς ἐὰν ἡμεθα πεπεισμένοι ὅτι μετὰ τὴν πρό-
σκαIRON ταύτην δοκιμασίαν, προοριζόμεθα εἰς εὐ-
δαιμονίαν ἀτελεύτητον;...

— Ἡ μεμψιμοιρία αὕτη εἶναι σχεδὸν βλασφη-
μία, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρώνης. Ἡ πνευματώδης καὶ ἡ
εὐγενὴς ψυχὴ ὑπομένει. Ὀμιλήσατε, κύριε κόμη,
σᾶς παρακαλῶ μάλιστα νὰ μὴ δυσκολευθῇτε ἀπὸ
καμμίαν προφύλαξιν.

Καὶ ἀμφοτέρω ἀνέβλεψαν ἀλλήλους, ὡς ἂν εἴ-
χον ἤδη ἀποκαλύψει τὰ μυστήρια τῆς ἑαυτῶν
καρδίας.

— Ἐγὼ δὲν σᾶς εἶπόν τι, κύριε Ἀρώνη.

— Καὶ τίς οἶδεν ἂν τὸ μαντεύειν δὲν εἴναι πα-
ραλογισμός; ἐδόθη ἴσως εἰς ἡμᾶς ὡς τιμωρία εἰς
περιστάσεις τινὰς ἐκτάκτους.

— Πρὸ πολλοῦ, νέε φίλε, ἤθελον σᾶς ἀποκα-
λύψει τὰ μυστήριά μου, ἐὰν μοι ἐδίδετο εὐκαι-
ρία, καὶ αὕτη ἥτις ἐμελλε νὰ ἦναι ἐπίσημος, μοι
προσφέρεται τώρα. Καὶ πρῶτον σᾶς εὐχαριστῶ διὰ
τὴν εὐγενῆ καὶ ἀβρὰν διαγωγὴν σας πρὸς τὸν
ἄγγελον τῆς ψυχῆς μου, τὴν σύντροφον τῆς ἐρη-
μίας μου, τὸν θησαυρὸν, τὸ τελευταῖον ἐν τῷ
κόσμῳ τούτῳ θνητῶν μου· ναί, οἱ τρόποι σας ἦσαν
πάντοτε εὐγενεῖς, ἀλλὰ πρὸ μικροῦ μόνον ἐνόησα
τὴν κρυφίαν πληγὴν σας. Κύριε Ἀρώνη, ὑμεῖς ἀγα-
πάτε τὴν κυρίαν Μαρινιάν καὶ οὐδέποτε μία
λέξις περὶ τοῦ πάθους τούτου ἔφθασεν εἰς τὴν
ἀκοήν της. Δότε μοι τὴν χεῖρά σας.

Καὶ ὁ Φερδινάνδος τὸν ἐδεξιώθη.

— Ὑμεῖς ἐπράξατε ὑπὲρ αὐτῆς, ὅτι ἀδελφὸς
προσφιλὴς ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὑπὲρ ἀδελφῆς ἡγα-
πημένης, ἡγρυπνήσατε ἐπ' αὐτῆς διὰ ψυχικῆς
ἐπιστάσεως, καὶ ἀείποτε συνεπῆς, οὐδένα εἶχετε πε-
ριορισμὸν, ἀλλ' ἀφωσιωμένος ἦσθε πάντοτε καὶ
ἔτοιμος εἰς πάντα κίνδυνον, εἰς πᾶσαν θυσίαν!
Σᾶς τιμῶ, κύριε Ἀρώνη, καὶ σᾶς ἐκφράζω τὴν
φιλικὴν εὐχνομένην μου, σᾶς ἐλόγῳ μετὰ πε-

ριπαθείας γέροντος εὐλογοῦντος τὴν κεφαλὴν τοῦ
τέκνου του. Καὶ τί ἄλλο, κύριε, περιμένετε τώρα
νὰ ἀκούσητε;

— Τὴν ἀλήθειαν, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Φερδι-
νάνδος, τὴν ἀλήθειαν.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὁ γέρον ὑπέλαβεν, ὅτι
οὐδεὶς ἄλλος εἶναι μᾶλλον ὑμῶν ἄξιος τῆς Μαλ-
βίνης, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια μὲ ἀναγκάζει νὰ σᾶς εἶπω
ὅτι ὁ μετ' αὐτῆς σύνδεσμός σας εἶναι ἀδύνατος.

— Θεέ! ἐπεφώνησεν ὁ Φερδινάνδος, ὡχρὸς ὡς
ἀποθαρμμένος, καὶ τίς σᾶς εἶπε ὅτι θέλω νὰ νυμ-
φευθῶ τὴν κυρίαν Μαρινιάν; Μήπως μία καὶ λέ-
ξις μου ἔρυσεν ἀπὸ τὸ στόμα; καὶ διατὶ νὰ ἀνι-
χνεύσητε τὴν καρδίαν μου, ἣν πάντοτε διατηρῶ
ἐχέμυθον;

— Κύριε, εἶπεν ὁ κόμης, πιστεύω ὅτι ἦσθε
ὁ τιμιώτερος καὶ ὁ προφυλακτικώτερος τῶν ἀνθρώ-
πων, οὐδέποτε σᾶς ἔφυγε λέξις, δι' ἣν ἐδύνασθε
νὰ μετανοῆτε, ἀλλ' ἐγὼ ἠθέλησα νὰ σᾶς προφυ-
λάξω ἀπὸ μεγάλην ἴσως συμφορὰν καὶ πρὸς τοῦτο
ὠπλίσθην διὰ μεγάλης γενναιότητος, δι' ἀπαν-
θρωπίας ἔτι.

— Γνωρίζω ἤδη τί μένει νὰ μοι εἰπῇτε, ὑπέ-
λαβεν ὁ Φερδινάνδος.

— Ἴσως, φίλε μου, ἴσως... ἀλλὰ φρονῶ ὅτι
δὲν μὲ μαντεύετε.

— Πιστεύετε; εἶπεν ὁ Ἀρώνης· ἀκούσατε λοι-
πὸν μὲ συμβουλευέτε νὰ μὴ ἀγαπῶ μετὰ πάθους
διότι μὲ ἀγαπῶσιν ὡς φίλον· αὐτὴν τὴν πα-
ραίνεσιν ἀποτεινῶ πρὸς ἑμαυτὸν καθ' ὅλας τὰς
στιγμὰς τῆς ζωῆς μου, ἀφοῦ ἀπήντησα τὴν ἀνε-
ψιάν σας, τὴν κυρίαν Μαρινιάν.

— Ὄχι! δυστυχῶς, ὄχι! ἐπεφώνησεν ὁ γέρον,
ἀνυψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν, τὸ ἀγα-
πητὸν ἐκεῖνο πλάσμα, ὁ προσφιλεὶς ἐκεῖνος ἄγγε-
λος δὲν δύναται, δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ,
ὅσον καὶ ἂν ἦσθε ἄξιος τῆς ἀγάπης του! Ἄφετε
νὰ μὴ περάνω τὸν λόγον, πολλὰ μάλιστα εἶπον!

Ἀκίνητος καὶ τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένος,
ὁ Φερδινάνδος ἔμενε στηριζόμενος εἰς τὸν τοίχον,
ἀλλὰ τέλος ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἥτις ἐφαίνετο ἐ-
ξερχομένη ἀπὸ τινος τᾶφου.

— Ἡ κυρία Μαρινιάν ἔχει μνηστῆρα;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ κόμης καὶ κρύπτων τὸ πρό-
σωπον εἰς τὸ ῥινόμακτρον, μὴ ἐρωτᾶς πλέον, τέ-
κνον μου! ἐπεφώνησε.

— Εἶπαι ὑπανδρὸς! εἶπεν ὁ Φερδινάνδος μετὰ
φωνῆς ἀνθρώπου πυρέσσοντος.

Καὶ ὁ μὲν γέρον εἰσώπα ἀδρανὴς καὶ ἀκίνη-
των ἐπὶ τοῦ θρανίου, ὁ δὲ Φερδινάνδος ἦρε τοὺς
ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὸ βλέμ-
μα τοῦ, ὅπου ἀνεφαίνετο μακροτάτη ὁδὸν, ἐγρά-
φτο ἡ ὑπομονή, ἀναμειγμένη μετὰ τῆς ἀγανα-
κτικῆς, τὸ δὲ μειδίαμα ὑπὲρ συνέστελλε τὰ χεῖ-
λη του, ἦτο πικρία ἀπελπισμοῦ. Ἡσθάνθη παγε-
τὸν τινα τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐπιψαύοντα καὶ ἔκτοτε
ἐθάρρεν ὅτι σκοτία ζοφερά τῷ περιεκάλυπτε τὸ
μέλλον καὶ ὅμως εἶπε:

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν σκληρὰν εἰλικρίνειάν σας, κύριε κόμη.

— Οὐαί! ἐπεφώνησεν ὁ γέρον, ἰδοὺ λοιπὸν ὁποῖον στέμμα ἀκάνθινον ἐμελλον νὰ προσφέρω εἰς τὸν σωτήρα τῆς Μαλβίνης! . . .

Ἦτο θέαμα οἰκτρὸν κατ' ἀλήθειαν ἡ ὁδὺν τοῦ σεβασμίου ἐκείνου γέροντος βασιανιζομένου ὑπὸ στεναγμῶν καὶ δακρύων, ἀλλ' ὁ Ἀρώνης, ὅστις εἶχε τὸ βλέμμα ξηρὸν ὡς ἡ ἄμμος ἡ πεφλογισμένη, ὁ Ἀρώνης, ὅστις δὲν ἠσθάνετο τὸ ἄλγος τοῦ διὰ τὴν ὑπερβολὴν, ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν τοῦ φίλου γέροντος καὶ φέρων μυριστικά τὸν παρεκάλει νὰ ἡσυχάσῃ. Ὁ δὲ γέρον θέλων νὰ ἐγερθῇ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Φερδινάνδου καὶ οὕτως ἀπὸ τῆς κλίνης μέχρι τοῦ χλοεροῦ παραθύρου τοῦ ποιητοῦ περιεπάτου ἀμφότεροι, ἀκολουθοῦντες τὴν λῦσιν μετ' ἀδιαφορίας ἀνθρώπου γνωρίζοντος ἥδη τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς τ.υ.

— Δὲν θέλω σοὶ ἀποκρύψει οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον, ἀγαθὲ φίλε μου! ὑπέλαβεν ὁ κόμης τρέμων ἥδη ἀπὸ συγκίνησιν. Εἶναι δύο ἔτη ἀφοῦ ἐπέστρεψα ἐκ Γερμανίας, ἔνθα κατόικουν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, ἔνθα μὲ κατέλαβε τὸ γῆρας καὶ ἡ νόσος. Ἡμῖν μονήρης, ἐφοβήθη νὰ ἀποθάνω ἔρημος, ἡ, τὸ χειρόν μάλιστα, περικυκλωμένος ἀπὸ ἀνεψιῶν καὶ ἀνεψιάς ἀπλήστους, ἐποφθαλιώντας εἰς τὴν πολλὴν περιουσίαν μου. Ἀλλὰ παλαιὰ φιλία μὲ συνέδεε μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου μου, τοῦ κόμητος Μαρινιάν, ὃν εὗρον κατηλειμμένον ὑπὸ νοσήματος θανάσιμου. Ἡ λύπη εἶχεν ὑποσκάψει τὴν εὐγενῆ καρδίαν — ἡ λύπη εἶναι γυψ ὅστις θανάτνει τὸ θυμὸν ἐὰν τὸ ἀρπάξῃ — ὁ πατὴρ τῆς Μαλβίνης, πλὴν τούτου ἐβασανίζετο ἀπὸ βάρη χρεῶν ἀκαταλογίστων, ἄφινε τὴν θυγατέρα ἐν πενίᾳ, ἀλλὰ πάντοτε ἐπεμελεῖτο νὰ κρύπτῃ τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν τῶν οἰκιακῶν του πραγμάτων. Μὲ ὑπεδέχθη ὡς σωτήρα ἡμῖν πλούσιος, ἡγόρασα τὰ κτήματά του καὶ αὐτὸς μὲν οὕτως ἐξώφλησε τὰ χρεῖα του πάντα, ἐγὼ δὲ κατόπιν τούτων ἔπραξα ὅ,τι καὶ ἡμεῖς, κύριε Ἀρώνη, ἠθέλατε πράξει, ἀπέδωκα εἰς τὴν Μαλβίνην ἅπασαν τὴν προτοῦ περιουσίαν τῆς.

— Τοῦτο τὸ γνωρίζω, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Φερδινάνδος θλίβων τὸν βραχίονα τοῦ γέροντος.

— Ὁ ἐξαδέλφός μου, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, ἠσθάνθη χαρὰν, φθάνουσιν μέχρι παραφροσύνης, ὅπερ ὑπῆρξε κρίσις τῆς ἀσθενείας του φοβερά· δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ καὶ μετ' ὀλίγον εἶδομεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐσχάτην ὥραν του πλησιάζοντα. Ὡ καὶ τί νὰ σὰς εἶπω, κύριε; ἡ φλογερὰ καὶ εὐγνώμων ψυχὴ, ὁ δύσηγος οὗτος πατὴρ, ὁ θνησκων ὑπὸ χαρᾶς διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς θυγατρὸς του, καλέσας μίαν τῶν ἡμερῶν τὴν Μαλβίνην τῇ ὁμίλῃσεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ὅποιος ἦτο ὁ θαυμασμὸς μου καὶ ἡ συγκίνησις ὅτε εἰσελθὼν εἰς τὸ δωματίόν του, εἶδον τὴν Μαλβίνην γονατίζουσαν πρὸ ἐμοῦ, καὶ ἤκουσα τὸν πατέρα τῆς ἰκετεύοντα νὰ ἐνδῶσω εἰς τὴν ἐσχάτην θέλησίν του! Ἡ Μαλβίνη ἥτις ὤφειλε τὸ πᾶν εἰς ἐμὲ ἐπίστευσεν εἰς τὰς συμβουλάς τοῦ

πατρὸς ὅστις ἐκπνέων προέτρεπεν αὐτὴν νὰ ἀφίρῳ τὴν ἑαυτὴν εἰς τὸν εὐεργέτην τῆς. Ἐγὼ δὲ τὸν παρεκάλουν νὰ παραιτήσῃ τὴν ιδέαν ταύτην, ἐπολέμουν ὅλαις δυνάμεσιν, ἀναλογιζόμενος τὸ μέγεθος τῆς θυσίας, ἀλλ' ἔκλειεν ὁ ἄγγελος εἰς τὰ γόνατά μου καὶ ἤτει τὴν συγκατάνευσίν μου καὶ μοὶ ἐδείκνυε τὴν ἀλγεινὴν ὄψιν τοῦ θνησκοντος, ὅστις εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου ἀπηλπίζετο διὰ τὴν ἀποποίησίν μου. Εἰς ὑμᾶς ἴσως, κύριε Ἀρώνη, πρέπει νὰ ζητήσω συγγνώμην, ἡμάρτησα μεγάλως δεχθεὶς πρὸς τὴν κηδεμονίαν τὸν γάμον τῆς ἄρρανης ... μετὰ δὲ τὸν γάμον τοῦτον τὸν ἀτοπονὸν κόμης Μαρινιάν ἀπέθνησκε θάνατον δικαίου ἐν χαρᾷ καὶ ἡτυχία. Τὸ μυστικὸν τοῦτο μόνον ὑμεῖς γνωρίζετε, ἡ Μαλβίνη εἶναι μόνον προσφιλεὶς κόρη μου, ἔχει δὲ πρὸς ἐμὲ ἡν ἀγάπην εἶχε καὶ σέβας πρὸς τὸν πατέρα τῆς . . . ἀλλὰ φεῦ, ἡ μοῖρά τῆς εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τῆς μοίρας μου καὶ φαντάσθητε κύριε, ὅποια τῆς ψυχῆς μου ἡ πικρία ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἴσως φθάσῃ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ Μαλβίνη μεταμεληθῇ διὰ τὴν θυσίαν ταύτην . . . Ἰδοὺ, κύριε, ἀπροκάλυπτον τὸ ἀλγεινὸν μυστήριόν μου!

Οὐδὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν ὁμιλίαν ταύτην ὁ Φερδινάνδος, ὅστις ἦτο χλωρὸς καὶ νευραλγῶν, ὡς ἂν ἐπληγώθη ὑπὸ ξίφους, ἀλλὰ συνοδεύσας τὸν κόμητα μέχρι τοῦ θρνείου παρὰ τὸ παράθυρον, τὸν ἐβοήθησε νὰ καθίσῃ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξηλθεν εἰς τὸν κῆπον ἵνα ἀναπνεύτῃ ἀέρα καθαρώτερον, διότι πνιγνὰ ἦτον ἡ συγκίνησις τῆς καρδίας του. Ἐπανελθόντος δὲ, ὁ γέρον εἶδε τὴν ὄψιν του γαληνωτέραν ἢ προτοῦ, ἀλλ' ἐφάνετο ὅτι ἔκλαυσε καὶ ὁμοῦς μειδιάματι ἡδέως μελαγχολικὸν ἐπλανᾶτο εἰς τὰ χεῖλιν του. Λαβὼν πλησίον τοῦ χλοεροῦ παραθύρου τὴν προτέραν θέσιν, ταῦτα ἀλλὰ βραδέως ὁμίλησε.

— Δέγω ἐν τιμῇ καὶ συνειδήσει, κύριε κόμη, ὅτι δὲν εἶναι πρέπον νὰ πατήσω τὸν πόδα εἰς τὴν οἰκίαν σας. Γνωρίζω τὸ μυστήριόν σας, ἀνάγκη νὰ μάθητε τὸ ἐδικόν μου· ναί, ἐγὼ ἀγαπῶ ἐκείνην ἣν ὑμεῖς ἐνυμφεύθητε καὶ ἀπὸ αὐρίου πρὸς ἀναχωρῶ ἀφίγαν τούτους τόπους ἀνεπίστρεπτεῖ.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του τότε περιετάρησαν καθ' ὅλην τὴν σειρὰν τῶν περικαλλῶν ὁρέων, ἅτινα ὑπερηγάπα, ὡς ἂν ἤθελον νὰ τοῖς πέμψωσι τὸν τελευταῖον χαιρετισμόν. Ὁ δὲ κόμης τὸν παρετῆρει θυμάζων.

— Οἷα δῆποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ ἀπόφασις τοῦ Φερδινάνδου Ἀρώνου, ἃς μὴ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς τυφλῆς εἰς αὐτὸν πίστεώς μου, οὔτε τὸν συμβουλεύω μάλιστα, ἡ καρδία του εἶναι εὐγενής!

Καὶ ἐγερθεὶς ἠνέωξε τὰς ἀγκάλας, ὁ δὲ Φερδινάνδος μάτην κρύπτων τοὺς λυγμούς του, ἠσπάζετο τὸν σεβαστὸν γέροντα.

— Φίλε μου, εἶπεν οὗτος θλίβων τὸν νεανίαν εἰς τὸ στήθος του, ἡ θυσία πρέπει νὰ πληρωθῇ ὀλόκληρος. Ἡ νεότης σου προσφέρεται ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν Ἰψιστον, παρ' ᾧ ἐφθασεν ἥδη τὸ μῦς

ρον τὸ εὐωδέστατον. . . Ἐλπίζε, τέκνον μου, εἰς τὰς μετεπειτα ἡμέρας. Ποιητὰ! προσέθηκεν, εἶσαι τὸ στρουθίον τῶν τρικυμιῶν, ποτὲ δὲν αἰρεῖς τὰς οὐρανίους πτέρυγας ἐὰν δὲν συνεγείρεται καὶ ἡ ἀνεμοζάλη παλαίουςα κατὰ σοῦ καὶ περιστέφουσα τὴν πτῆσιν διὰ τῶν ἀστραπῶν καὶ τῶν κεραυνῶν της! Ἰγίαινε, τέκνον μου! ἃ· κρατυνθῇ μέχρι τέλους ἡ μεγαλοψυχία σου, οἱ ἄγγελοι σὲ παρακολουθοῦν· ἐὰν ἀπαυδήσης, ἐπικαλέσθητι μετὰ θάρρους τὴν ἀρωγὴν των! Ἡμεῖς δὲ, ἡμεῖς ἐνόσω ζωμεν θέλομεν εὐχρηθῇ ὑπὲρ σοῦ διότι εἶσαι ἐγγεγραμμένος εἰς τὴν καρδίαν μας. Ἦλθες εἰς τὴν στέγην μας ὡς τις σύμμαχος, φέρων μὲν τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας, ἀναχωρῶν δὲ μετ' ὀλίγον... Ὡς ἡμεῖς· σὲ ἡγαπῶμεν ἤδη διὰ τὴν μελαγχολίαν, διὰ τὴν ἀγαθοσύνην, διὰ τὸν βίον τὸν ἀγνόν καὶ φιλήρημον, διὰ τὸ μυστηριώδες τῆς ὑπάρξεώς σου, ἥτις, πείθομαι ἤδη, νύλογηθῇ ὑπὸ τοῦ ὕψιστου. Ἐπίστευσα, ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ὅτι ἀπεμακρύνεσο αὐτοῦ, διότι τὸ μειδίαμα καὶ οἱ λόγοι σου ἐνέφαινον πᾶσαν τὴν πικρίαν τῆς θλίψεως καὶ τῶν ἀλγηδόνων. Ὡς συγχώρησόν με! τοιοῦτος εἶναι ὁ κόσμος, πάντοτε κατακρίνει τοὺς θετλιμμένους, ὁ κόσμος εἶναι φαῦλος, ἀλλὰ θάρσει, τέκνον μου, σήμερον σοὶ ἀποδίδω πλήρη ἱκανοποίησιν. Σὺ εἶσαι ὁ ἐκλεκτός τοῦ οὐρανοῦ, διότι πάσχεις, σὺ εἶσαι ὁ ἀγαπητός τοῦ Σωτῆρος διότι ἐφθασες εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὑποκλίσεως καὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ. Ἀπελθε, τέκνον μου! ἄφησε τοὺς φίλους σου, ἡ μεῖνε ἐὰν θέλῃς, ἡμεῖς σοὶ ὁμνύομεν φιλίαν παντοτεσίνην.

Ὁ δὲ Φερδινάνδος κύψας πρὸ αὐτοῦ, ἐδέχθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς εὐλογούσας τοῦ γέροντος παλάμας. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ κόμης Μαρινιάν ἦτο μακρὰν τῆς κοιλάδος ἐκείνης μακρὰν τοῦ ποιητοῦ φίλου του.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 22).

Γ'.

— Ὡδηγήθη, ἐξηκολούθησε τότε, μὲ δεδεμένη τὰ χεῖλη ὑπὸ ρινομάκτρον, ἐν εἵδει φιμώτρου, ἐντὸς στενοῦ δωματίου ἔχοντος ὕψισμα ἐφαρμοσμένον ἐπὶ τῶν τοίχων, ὅθεν ἤκουα θόρυβον τινα ὑπόκωπον καὶ ἀόριστον. Τὸ δωματίον τοῦτο ἦτο μυστηριώδες τι θεωρεῖον τῆς ὕπρας· ὁ δὲ ἀπομακρυσμένος ἐκεῖνος θόρυβος, ἦτο ἡ ταραχὴ καὶ βοή τοῦ ἐκ μετημαφισμένων χοροῦ ἐνθα παρῆσαν ἡ πόλις καὶ ἡ αὐλή. Ἐν τῇ θεωρίᾳ τούτῳ εὐρίσκω μόνη ἐνώπιον τῶν τρι-

(Εὐτέρπ. Τομ. Ζ'. φυλλάδ. 25)

ῶν μου ἐχθρῶν, οἵτινες ἦσαν περικεκαλυμμένοι μὲ μέλαν δόμινον. Μὲ διεκοίνωσαν μετὰ παγετώδους εὐπροσηγορίας, ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμω δημοσίως τὴν παρουσίαν μου εἰς τὸν χορὸν τῆς ὕπρας, δεχομένη ὡς συγχωρευτὴν μου καὶ προστατὴν μου, τὸν κτηματίαν, τὸν ὁποῖον ἡ τύχη τοῦ παιγνίου προσδιώρισε διὰ τὸν ἐπιζήλον τοῦτον ἀγῶνα. Ματαίως κλαίουςα, ἰκέτευον αὐτοὺς γονυκλιτῶς. Καθιστᾶς χεῖρονα τὴν θέσιν Σου, ἔλεγεν ὁ εἷς, διότι εἶσαι ὠραιότερα ἐντὸς τῶν δακρύων. Ὁ εἷς τούτῳ ἐφαίνετο λαμβάνων εὐσπλαγχνίαν καὶ ἐγὼ τότε σφίγγουσα ὀρμητικῶς τὰς χεῖράς του ἐντὸς τῶν καταψύχρων μου χειρῶν, τῷ ἐφώναζον. Δὲν ἔχετε λοιπὸν οὔτε ἀδελφὴν, οὔτε μνηστῆν, οὔτε σύζυγον, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠθέλετε ποτὲ ἀνεχθῇ νὰ προσγίνηται τοσαύτη βία, δὲν εἶναι ἀληθὲς κύρις; Ἀλλ' ὁ πρῶτος τῷ λέγει μυχτηρίζων· « ἡ νέα αὕτη δὲν εἶναι πλέον δι' ἡμᾶς ἢ τὸ ἀντικείμενον τοῦ παιγνίου· εἶναι μία ὀφειλὴ τῆς τιμῆς ἣν συνωμολόγησες μετ' αὐτοῦ τοῦ Ζουρκαρέτ· θέλεις δώσει λοιπὸν εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ ὅτι σὺ παρέβης τὸν λόγον σου; » Ὁ νέος ἐκεῖνος ὠχρίασε καὶ ἐσιώπησεν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν κτηματίαν, δὲν ἐτόλμησα νὰ διευθυνθῶ εἰς αὐτὸν διότι μ' ἐνέπνεε φόβον διὰ τῶν χονδρῶν καὶ κυκλοτερῶν, ζωδῶν καὶ ἀλαζονικῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, διὰ τῆς γαστέρος του, ἥτις ἐφαίνετο ἐμπλεως χρυσῶν λουδοβικίων, διὰ τῆς πορφυρᾶς αὐτοῦ ρινός, καὶ τῶν ἰσχνῶν κνημῶν του αἰτίνες ἀπέληγον εἰς ἰσχνούς καὶ πλατεῖς πόδας. Ὅταν εἶδα τὸ δύσμορφον τοῦτο ὃν προβαίνον πρὸς ἐμὲ μετὰ μειδιάματος μεθύσου, ὥπισθοχώρησα ἀλλ' ἐκεῖνος ἔλαβε τὴν χεῖρά μου, ἐγὼ δὲ ἠσθάνθη ψυχρὸν ἰδρώτα καλύπτοντα ἅπαν τὸ σῶμα μου, καὶ τότε γνωρίζεις, Γοντράν, τί ὁ ἄθλιος, τεταπεινωμένος ἐκ τῆς ψυχρότητός μου καὶ τῆς ἀηδίας ἣν μὲ ἐνέπνεε, ἐτόλμησε νὰ μὲ εἴπῃ. « Δεσποσύνη, προσέξατε, ἀνέκραξε μετὰ πνιγμένης ὑπὸ τῆς ὀργῆς φωνῆς! Μὴ μᾶς ἀψηφῆς! μὴ μᾶς ὠθῇς μακρύτερα! Εἶσαι ὡς ἡ ἀφοδίτη ὠραία, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ τόσοον πλούσιος ὡς εἰς στόλος τῶν Ἰνδῶν. Ἐὰν δεχθῇς τὸν βραχιονά μου, θέλω σὲ κατακαλύψει ἀπὸ ἀπειρίαν ἀδαμάντων καὶ χρυσῶν, ὥστε καὶ αὐταὶ αἱ δούκισσαι δὲν θέλουν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ φανῶσιν ἐνώπιόν Σου, διότι κυρία τὸ κοινὸν δὲν θέλει ἔχει εἰμὴ διὰ Σὲ ὀφθαλμούς. Ἀλλ' ἂν μὲ ἀπώθῃς, προφυλάξου, σὲ λέγω! Καὶ ἀνυψώσας ἐν παραπέτασμα, ὅπερ διήρει εἰς δύο τὰ θεωρεῖα, «θεώρησεν», προσέθεσε. Εἰς σκοτεινὴν γωνίαν βλέπω μετὰ τρόμου ἐρυθρὰν τινα φλόγα ἐξεσφύγγουσαν σπινθῆρας, καὶ ἠσθάνθη ἀηδῆ τινα ὁσμὴν, πληρώσασαν ἀμέσως τὸ θεωρεῖον· ἀλλ' ἐθεώρουν χωρὶς νὰ ἐνοῶ τίποτε. Δεσποσύνη, ὑπέλαβεν ὁ κτηματίας, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην εἶσαι ἐν ἀπολωλὸς τέκνον, μία θυγάτηρ τῆς ὕπρας. Ἐκαστος ἡμῶν εἶναι ἐραστής σου, καὶ ἐντοσούτῳ ἀπατᾶς καὶ τοὺς τρεῖς μας. Λοιπὸν θέλομεν νὰ Σὲ ἐκδικηθῶμεν. Οὐδὲν δικαιότερον τού-